

[Arbejdsministeren]

deling af arbejdet er, at der sker en begrænsning af overarbejde og afspadsring af overarbejde. Hvad nytter det, at man nedsætter arbejdstiden for at fordele den bedre, hvis folk frit og ubegrænset kan udføre overarbejde? Så er der jo ingen mening i det. Derfor har Det europæiske Råd, derfor har Kommissionen, derfor har den europæiske fagbevægelse peget på, at en begrænsning af overarbejde var den første forudsætning for, at man overhovedet kunne komme videre med disse ting.

Det er i disse positive betragtningers ånd med ønsket om at løse problemerne og vise imødekommenhed over for andre politiske partier, at vi appellerer om en tilsvarende forståelse og en tilsvarende åbenhed fra andre partier i de forhandlinger, der nu forestår.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er godt nok længe siden, at den diskussion, jeg lige vil have en kort bemærkning til, løb af sporet, men nu er jeg her altså.

Det, der kalder mig herop, er selvfølgelig hr. Niels Helveg Petersen, og jeg forventer ikke, at hr. Niels Helveg Petersen går i debat med mig; det viste sig jo klart før. Hr. Niels Helveg Petersens bemærkning om talentet skal jeg lade stå og dirre i tavshed.

Derimod gjorde han en anden bemærkning herfra, som jeg har lyst til at kommentere. Jeg kunne forstå på hr. Niels Helveg Petersen, at han har en varm linje til nogle regeringsmedlemmer, og at disse har givet udtryk for, at de end ikke er enige i dette forslag. Til det er der kun at sige, at det igen må være en socialdemokratisk minister, der bestemmer de radikales politik, for det er åbenbart ikke ordføreren, der tidligere har talt her.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Ja, jeg er jo genstand for megen smigrende opmærksomhed under denne debat, og det takker jeg alle for.

Jeg har ikke ønsket at afsige nogen dødsdom over vores arbejdsmarkedspolitik – det mener jeg ville være forkert og forhastet, for der er mange gode elementer og mange gode intentioner i vores arbejdsmarkedspolitik –

men den er i usædvanlig store vanskeligheder på grund af ganske ændrede forudsætninger. Vores opfattelse af spørgsmålet om begrænsning af overarbejde er, at det ikke er det vigtigste problem at få løst på vort arbejdsmarked i dag. Det er vigtigere – og det er en forudsætning for, at dette forslag kan virke efter sin hensigt – at arbejdsmarkedspolitikken er blevet væsentlig forbedret på en række områder, og jeg har bebudet egne forslag herom.

Det er rigtigt, jeg medgiver det, jeg indrømmer det, jeg kan ikke løbe fra det og ønsker det heller ikke, at radikale talsmænd tidligere har ytret stor interesse og sympati for dette forslag og har støttet det, men der er siden fremkommet både paradoksrapporten og mange daglige eksempler på, at vor arbejdsmarkedspolitik ikke fungerer så godt; at vi med tryghed kan gennemføre denne begrænsning af overarbejde og tvungen afspadsring. Lad mig derom kun sige til arbejdsministeren, at hvis regeringen havde kontakten os forud for fremsættelsen af dette forslag, ville den have fået lige netop denne besked.

Til fru Lilli Gyldenkilde kan jeg sige, at jeg ikke har nogen som helst varm linje eller har haft nogen forestilling eller anelse om dette forslag – det er regeringens forslag og ikke andet – men jeg er overbevist om, at der med det kendskab, som mange regeringsmedlemmer og mange medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe har til arbejdsmarkedets faktiske forhold, må være stor betænkelighed ved at gennemføre det.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg er ikke spor brøstholden over, at arbejdsministeren i sin 25 minutters svartale ikke havde noget svar på de af mig rejste spørgsmål og problemer, for jeg ved, han var i tidnød, men jeg beder dog om et lidt mere konkret svar på en enkelt ting. Det er ikke det med dobbeltministrene, for det skaffer jo ikke så mange folk i arbejde, men hvis jeg husker ret, var det fru Lilli Gyldenkilde, der af ministeren for offentlige arbejder fik et svar om, at der inden for DSBs område kunne skaffes 508 personer mere i arbejde, hvis man omvekslede overarbejde med folk i faste stillinger. Kunne arbejdsministeren, selv om